

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ
HÒA THƯỢNG TỊNH KHÔNG

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ

Đàm thoại pháp hội tế tổ đông chí Hiệp hội giáo dục Phật Đà Hồng

Kong năm 2016

Tịnh Không lão pháp sư chủ giảng

Ngày 20 tháng 12 năm 2016

Giảng tại Hội phúc lợi phường Jian Sha Ju Hồng Kong

Hòa thượng chủ pháp tôn kính, các vị pháp sư, các vị đại đức, các vị đồng tu: Chào mọi người! Lại tới pháp hội tế tổ đông chí mỗi năm 1 lần, mục đích tế tổ là nhớ về tổ đức, đề xướng sự hiếu kính, tri ân báo ân. Đối với thế hệ chúng ta mà nói, sứ mạng quan trọng nhất là đem nền văn hóa truyền thống ưu tú của Trung Hoa truyền lại, đây là phương pháp tốt nhất để báo đáp ân đức của tổ tiên. Vui mừng nhìn thấy các nơi trong ngoài nước, khởi lên trào lưu học tập văn hóa truyền thống, đây là hiện tượng rất tốt, nhưng có 1 vài lớp học tập văn hóa truyền thống xuất hiện 1 số tình trạng khiến người ta lo lắng, ảnh hưởng tới tín tâm và cảm quan của người bình thường đối với văn hóa truyền thống, không thể không quan tâm, những vấn đề này luôn có liên quan tới tổ chất của người thầy văn hóa truyền thống, cho nên tôi muốn mượn cơ hội này, nói 1 chút về những tổ chất

NHỮNG TỐ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

người thầy văn hóa truyền thống nên có.

Về việc dạy học văn hóa truyền thống, chúng ta luôn nói, điều then chốt nhất nằm ở người thầy, người thầy phải tự mình làm trước, sau đó mới có thể dạy học sinh, chúng tôi phát hiện rất nhiều lớp văn hóa truyền thống ở nhiều nơi làm không như pháp, phần lớn vấn đề nằm ở người thầy, bản thân người thầy không thật sự thực hành văn hóa truyền thống, không dùng văn hóa truyền thống để tu sửa tập khí khuyết điểm của mình, làm sao dạy học sinh cho tốt được? Đừng nghĩ rằng ai cũng có thể làm thầy dạy văn hóa truyền thống, phải biết tội làm lầm lạc đệ tử cực kì nặng, còn nặng hơn tội của thầy lang giết người, bởi vì quý vị đoạn mất pháp thân huệ mạng của người ta, học sinh bị dẫn dắt lầm lạc rất dễ, sau khi bị lầm lạc mà muốn quay đầu thì rất khó! Người thầy văn hóa truyền thống nên có những điều kiện nào? Cách nhìn của cá nhân tôi là, bên trong phải học Thích Ca Mâu Ni Phật, buông bỏ 5 phiền não tham sân si mạn nghi, bên ngoài phải học Không Lão Phu Tử, thể hiện ra ngũ đức ôn lương cung kiệm nhường, xin nói rõ như sau:

1. Buông bỏ tham:

Người thầy văn hóa truyền thống, nếu tham tài, tham sắc, tham danh, tham lợi, tham bất kì 1 trong 4 loại này, thì rất khó làm người thầy tốt, rất khó dạy học sinh tốt. “Lễ Kí - Khúc Lễ” có nói dục không thể phóng túng, răn đe mọi người không thể phóng túng dục vọng của mình, dục vọng là

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

hổ sâu không đáy, con người dễ bị dục vọng khống chế, trở thành nô lệ của dục vọng, lý trí bị che phủ, trên miệng nói nhân nghĩa đạo đức, nói hay tới đâu cũng là giả, bởi vì bản thân họ căn bản không làm được, người như vậy rất dễ đánh mất sự đức, đánh mất quy phạm đạo đức và chuẩn tắc hành vi của người làm thầy nên có, cho nên “Đại học” nói minh minh đức, bước thứ nhất là phải cách vật, cách trừ vật dục của mình, ít nhất phải làm được sự tiết chế dục vọng của mình như “Khúc Lễ” có nói, đem tinh thần và thời gian đầu tư vào việc học tập và thực hành văn hóa truyền thống, như vậy mới có thể trí tri, khai mở trí huệ vốn có của mình.

Sau đó mới nói tới thành ý chánh tâm, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, người thầy của văn hóa truyền thống, bắt buộc phải có sứ mạng và lòng trách nhiệm mãnh liệt đối với việc truyền thừa văn hóa truyền thống, lúc nào cũng không quên sự phát tâm cao quý ban đầu này, đồng thời thường xuyên đọc tụng kinh điển cổ thánh tiên hiền, cụ thể thực hành “Đệ tử quy”, “Thái thượng cảm ứng thiên”, “Kinh thập thiện nghiệp đạo” 3 cái gốc này, thường xuyên thân cận thầy tốt bạn hiền, mới có thể bảo vệ mình không bị tài sắc danh lợi cám dỗ, “Luận ngữ” nói: “Học mà thực hành, chẳng phải vui lắm sao”, thông qua việc nghiêm túc học tập văn hóa truyền thống, mà nhận được sự tận hưởng cao nhất trong cuộc đời, về sau không bị các loại vật dục cám dỗ mà biến chất, giống như “Lễ Kí - Học Kí đã nói”, cường lập nhi bất phản, gặp việc không bị mê hoặc, không trái nghịch sự đạo,

NHỮNG TỐ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TỊNH KHÔNG

người như vậy mới là người thầy lý tưởng của văn hóa truyền thống.

2. Buông bỏ sân:

Người thầy văn hóa truyền thống nếu như tự thân thiếu sót hàm dưỡng, dễ bị nổi nóng, thậm chí đem khí nóng đổ lên đầu học sinh, bất luận là hình thức trừng phạt hay là trách mắng, đều sẽ tổn hại tới học sinh, khiến trong tâm học sinh sanh ra ám ảnh. Nghiêm trọng hơn nữa, thậm chí khiến nhân cách học sinh bị méo mó, từ đó bài xích văn hóa truyền thống, người thầy như vậy, không phải đang hoằng dương văn hóa truyền thống, mà là đang phá hoại văn hóa truyền thống!

“Chu Dịch” nói, quân tử dĩ trừng phần trất dục, hàm dưỡng căn bản của quân tử chính là khắc chế phần nộ, ức chế thêm khát, “Luận ngữ” nói không trút giận, đừng khiến nộ khí trong lòng tiếp tục di dời phát triển, càng không thể trút giận lên thân người khác, người thầy buộc phải thực hành đầy đủ đức hạnh làm việc không thông phản cầu chính mình, học sinh có chỗ làm không tốt, người thầy nhất định phản tỉnh, kiểm điểm, cải tiến bản thân mình, chứ không phải trách tội lên người học sinh, kiểm soát tâm trạng của chính mình, giữ gìn lý trí và hàm dưỡng, đây là tố chất căn bản hết sức quan trọng của người thầy văn hóa truyền thống.

Người thầy đối với học sinh, phải tràn đầy tình thương và sự kiên nhẫn, có tình thương sẽ có nhiệt huyết dạy học cao độ, sẽ thật tâm tìm hiểu và thông cảm cho tình hình của học sinh, phát huy lòng cảm thông, đứng trên

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

lập trường của học sinh mà suy nghĩ, và áp dụng phương thức quan tâm và khích lệ, tránh gây ra những ngôn ngữ và hành vi tổn hại đến thân tâm học sinh, có lòng kiên nhẫn mới tâm bình khí hòa, chỉ dẫn học sinh không chán nản, cho học sinh có đầy đủ thời gian để tiêu hóa tiếp thu và nâng cao, người làm thầy kị nhất là gấp gáp cầu thành, kị nhất là so đo lẫn nhau, nếu như người thầy văn hóa truyền thống rơi vào sự chấp trước này, sẽ rất khó giữ gìn tâm thái quân bình, rất khó tránh việc tư tưởng ngôn hành rơi vào sai lệch, sẽ khiến học sinh áp lực và yêu cầu không cần thiết, cách làm không lý trí như vậy, sau cùng thứ bị hại là sự trưởng thành lành mạnh của học sinh và danh dự tốt đẹp của văn hóa truyền thống, làm như vậy cũng là phá hoại văn hóa truyền thống.

3. Buông bỏ si:

Người thầy văn hóa truyền thống, bắt buộc hiểu rõ đạo lý tu thân và dạy học, phải từ trong giáo huấn của cổ thánh tiên hiền, học được trí huệ làm người làm việc, phải đọc lâu Tứ thư Ngũ kinh, có đủ chánh tri chánh kiến của giáo dục luân lý đạo đức nhân quả thánh hiền, nhất là đối với “Học kí” phải thông hiểu đạo lý, tìm hiểu quy phạm dạy học đúng đắn của cổ nhân, người thầy phải hiểu trình tự dạy học đúng đắn, phải có mục tiêu dạy học rõ ràng, kế hoạch dạy học chu đáo, thái độ dạy học công chánh, phương pháp dạy học có hiệu quả, và chất lượng dạy học tốt đẹp, đặc biệt quan trọng là, người thầy phải thành tâm thương yêu học sinh, có thể nắm vững

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

đặc tính của học sinh, dạy theo trình độ, trình tự dạy học y theo “Tam tự kinh” “Làm kẻ học, có ban đầu, từ Tiểu học, đến Tứ thư, thông Hiếu kinh, thuộc Tứ thư, như Lục kinh, mới nên đọc, sách đã rõ, mới đọc Tử, rút cái cốt, ghi cái sự, kinh tử thông, đọc sách sử, xét mỗi đời, biết trước sau”.

Trong tiểu học là sự thực thi giáo dục sơ cấp đối với thiếu niên nhi đồng, chú trọng các quy phạm hành vi cuộc sống như quét dọn ứng đối, tiên thoái..., bồi dưỡng cơ sở đức hạnh, giống như “Đệ tử quy” và “Trẻ thơ cần biết” của Chu Tử...v.v.v., các kinh điển dạy trẻ đã dạy. Cho nên giáo dục đức hạnh ưu tiên nhất, sau đó mới là đọc kinh đọc Tử, đọc lịch sử, sau khi có cơ sở quốc học vững chắc rồi, mới chọn lựa 1 bộ kinh điển mà mình có hứng thú nhất để chuyên công, nhất môn thâm nhập, trường kì huân tu, cơ sở của học sinh vô cùng khác biệt, không thể theo một khuôn khổ đối với mỗi người đều dạy 1 chương trình giống nhau, đó là giáo dục cứng nhắc, sẽ bóp chết các nhân tài nhiều lĩnh vực khác nhau, cho nên nhất định phải dạy theo trình độ, chứ không phải tất cả học sinh đều phải học thuộc rất nhiều kinh điển mới là tốt, phải coi học sinh có căn cơ ở lĩnh vực này không, gọi là ngành ngành có trạng nguyên, người thầy nên thâm nhập tìm hiểu học sinh, dẫn dắt chúng, phát triển sở trường của cá nhân chúng, ví dụ: Đối với học sinh có hứng thú và tư chất nghệ thuật, nên dẫn dắt các em đi về hướng nghệ thuật, đối với những học sinh có hứng thú và tư chất về phương diện kĩ thuật, thì nên dẫn dắt các em đi về hướng kĩ thuật, cứ suy ra tiếp.

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

Nếu như rất cứng nhắc yêu cầu mỗi em học sinh đều phải học thuộc kinh điển, như vậy sẽ mai một rất nhiều nhân tài đặc thù, hết sức đáng tiếc, đây cũng là có 1 số lớn lớp giáo dục văn hóa truyền thống, phát sinh vấn đề những chỗ này, người thầy biết dạy theo trình độ mới có thể khai thác được ưu điểm và tiềm năng của mỗi học sinh, đặc biệt gia tăng bồi dưỡng, mỗi 1 học sinh đều có điểm đặc biệt, đều có điểm phát sáng của chính mình, người thầy nếu như có thể khẳng định, cho học sinh lòng tin, khích lệ học sinh phát triển đặc chất của chính mình, vậy thì mỗi học sinh đều có thể thành tài, có thể khiến mỗi học sinh tìm thấy phương hướng phát triển của cuộc đời chính mình, người thầy chính là minh sư.

Người thầy nên áp dụng cách dạy học gợi mở, chứ không phải cách nhồi vẹt, rất giống điều “Học Kí” đã nói, người thầy nên “đạo nhi phát khiên, cường nhi phát ức, khai nhi phát đạt”, dẫn dắt học sinh học tập, chứ không phải áp chế cưỡng bách, không thể cưỡng ép học sinh tiếp thu, không cần cưỡng ép học sinh lập tức hiểu rõ, trừ bỏ sự nóng nảy, khích lệ học sinh cầu tiến, nhưng không áp chế sự phát triển của học sinh, khai mở ngộ tính của học sinh, chứ đừng đem kết luận nói thẳng ra, không thể bịt chặt cánh cửa ngộ của học sinh, nếu như có thể dạy học như vậy, hiệu quả đạt được chính là “đạo nhi phát khiên tắc hòa, cường nhi phát ức tắc dị, khai nhi phát đạt tắc tư”, chỉ dẫn dắt chứ không cưỡng bách học sinh, thì học sinh sẽ học rất hoan hỉ, biết cách khích lệ chứ không áp chế, học sinh sẽ dễ

NHỮNG TỐ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

dàng phát triển tiềm năng của chính mình, chỉ gợi mở chứ không nói hết ý nghĩa, học sinh sẽ có thể suy ngẫm sâu xa, khai mở ngộ tánh, người thầy như vậy mới có đủ trí huệ dạy học, biết cách dạy dỗ học sinh.

4. Buông bỏ mạn:

Bất luận người thầy ưu tú ra sao, thành tích huy hoàng thế nào, đều không nên ngạo mạn, mà phải nên khiêm tốn, “Khúc Lễ” nói ngạo bất khả trường, tâm ngạo mạn không thể để nó phát triển, 1 người tâm ngạo mạn nặng nề, không biết tôn trọng người khác, thái độ như vậy đã rất nguy hiểm rồi, nếu còn không biết tự mình cảnh giác, sau cùng sẽ biến thành cá tính ích kỉ bảo thủ tàn bạo, hướng hồ tâm ngạo mạn tăng trưởng 1 phần, tâm thành kính sẽ giảm bớt 1 phần, không thể không đề phòng cẩn thận! “Luận ngữ” nói, nếu có tài năng như Chu Công, nhưng ngạo mạn keo kiệt, những điều khác đều không đáng nhìn tới. 1 người cho dù tài năng như Chu Công, nếu như ngạo mạn keo kiệt, cũng không đáng nhắc tới nữa.

Người thầy phải thành kính khiêm hòa, khiêm tốn lễ độ, vui vẻ tiếp thu lời khuyên của người khác, dũng cảm sửa đổi sai lầm của chính mình, nếu cứ cho mình ăn trên ngồi trước, ngạo mạn không nghe lời khuyên, làm việc xấu không chịu hối cải, như vậy không đáng để làm thầy người khác, người thầy phải hữu giáo vô loại, giáo dục học sinh 1 cách bình đẳng công chánh, đối với học sinh không thể có sự đãi ngộ sai biệt cao thấp quý tiện. Người thầy phải tôn trọng sự tôn nghiêm của học sinh, dùng sự giáo dục phù hợp

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

nhân tính, bồi dưỡng nhân cách cao thượng của học sinh, nếu như một mực theo đuổi điểm số cao, biểu hiện cao, mà không từ thủ đoạn, lơ là nhân tính tôn nghiêm và sự phát triển nhân cách của học sinh, đó là sự giáo dục méo mó, không phải sự giáo dục kiện toàn, tất nhiên đối nghịch lại với nguyên tắc giáo dục văn hóa truyền thống.

Về sự trừng phạt đối với học sinh, đó không phải cách giúp người thầy trút giận, mà là người thầy xuất phát từ thiện ý, tiết chế sự ngỗ ngược của học sinh, và tăng thêm kỉ ức cho học sinh, cho nên trừng phạt bắt buộc phải rất tiết chế, rất thiện xảo, mới không khiến thân tâm học sinh bị tổn thương, cho dù như vậy, người xưa còn có sự giáo dục 7 điều không trách, rất đáng để học hỏi; cho dù chỉ là trách mắng học sinh, đều phải tránh khỏi 7 tình hình sau:

Thứ nhất, đông người không trách, ở trước đông đảo mọi người không được trách mắng con trẻ, phải giữ gìn tôn nghiêm cho con trẻ trước mặt mọi người.

Thứ hai, hối hận không trách, nếu như con trẻ đã cảm thấy hối hận hổ thẹn vì sai lầm của mình rồi, người lớn không nên trách mắng nó nữa.

Thứ ba, đêm tối không trách, buổi tối trước khi đi ngủ đừng trách mắng con trẻ, lúc này mà trách mắng chúng, chúng sẽ đem tâm trạng ủ rũ chán chường lên giường, hoặc là đêm không ngủ được, hoặc là ác mộng trùng trùng.

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

Thứ tư, ăn uống không trách, khi đang ăn cơm không được trách mắng con trẻ, nếu như lúc này trách mắng con trẻ, rất dễ dẫn tới tì vị của chúng bị suy yếu.

Thứ năm, vui mừng không trách, khi con trẻ hết sức vui mừng, đừng trách mắng chúng, khi con người vui mừng, kinh mạch đang ở trạng thái thông suốt, nếu như đột nhiên bị trách mắng, kinh mạch sẽ đột nhiên bị nghẽn lại, đối với sức khỏe của con trẻ tổn hại rất lớn.

Thứ sáu, đau buồn không trách, khi tâm trạng con trẻ không tốt, đừng trách mắng chúng.

Thứ bảy, bệnh tật không trách, khi con trẻ sanh bệnh thì đừng trách mắng chúng, sanh bệnh là lúc cơ thể con người yếu đuối nhất, lúc này càng cần sự quan tâm thương yêu của cha mẹ sư trưởng, điều này có tác dụng hơn bất kì thuốc men nào.

Lời giáo huấn bảy điều không trách này hết sức quan trọng, người làm thầy phải ghi nhớ trong tâm, thiết thực tuân thủ.

5. Buông bỏ nghi:

Học tập văn hóa truyền thống và học tập khoa học khác nhau, học tập khoa học chú trọng nghi ngờ, học tập văn hóa truyền thống, thì bắt buộc đối với giáo huấn của cổ thánh tiên hiền phải có lòng tin kiên định, không được nghi ngờ, người làm thầy càng phải như vậy, “Tam tự kinh mở đầu

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

đã nói “Nhân chi sơ, tính bổn thiện”, trong Phật kinh nói là tất cả chúng sinh đều có Phật tánh, khẳng định nhân tính bổn thiện, con người là dạy tốt được, điều này hết sức quan trọng, người thầy phải có lòng tin đối với điều này, mới có thể dạy tốt học sinh.

Người xưa dạy học sinh chủ trương nhất môn thâm nhập, không chủ trương đồng thời học tập nhiều môn, như “Đệ tử quy” đã nói “Khi đọc sách, đừng nghĩ khác, chưa đọc xong, không đọc khác”, nghiên cứu học vấn phải chuyên nhất, chuyên tinh mới có thể thâm nhập, không thể quyển này mới bắt đầu đọc chưa bao lâu, lại hăm mộ quyển sách khác, muốn đi xem sách khác, như vậy mãi mãi không định tâm lại được, bắt buộc phải đọc cho hết quyển này, mới có thể đọc quyển khác, người xưa coi trọng đọc tụng, khai mở ngộ tánh, như trong “Trẻ thơ cần biết” của Chu Tử có nói, người xưa nói “đọc sách ngàn lần, ý nghĩa tự thấy”, gọi là đọc lâu rồi không cần giải thích, tự hiểu ý nghĩa vậy.

Nếu như đối với những giáo huấn này không có lòng tin, bản thân sẽ rất khó kiên trì làm tiếp, cũng rất khó yêu cầu học sinh phải làm theo những quy phạm này 1 cách kiên định, bắt buộc phải có lòng tin đối với giáo huấn của cổ thánh tiên hiền lão tổ tiên, mới có thể chế định thường quy, chấp hành triệt để. Giáo dục văn hóa truyền thống mới thuần chánh, dạy học mới tiến thủ thành công.

6. Ôn hòa:

NHỮNG TỐ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

Người thầy văn hóa truyền thống phải ôn hòa nho nhã, chung sống hòa hợp, tâm bình khí hòa, sắc mặt tươi tắn, khiến người ta có cảm giác gần gũi thân ái.

7. Lương thiện:

Người thầy văn hóa truyền thống phải có tâm địa lương thiện, giữ lòng tốt, nói lời tốt, hành việc tốt, làm người tốt, thể hiện ra tinh thần nhân từ bác ái trong văn hóa truyền thống.

8. Cung kính:

Người thầy văn hóa truyền thống, đối với tất cả người sự vật đều phải cung kính, giống như “Khúc Lễ” đã nói “vô bất kính”, bất kì lúc nào cũng phải giữ tâm cung kính, đừng có tâm bất kính, 1 phần thành kính được 1 phần lợi ích, 10 phần thành kính được 10 phần lợi ích, người thầy phải làm tấm gương tốt về cung kính cho học sinh coi.

9. Tiết kiệm:

Nuôi dưỡng mỹ đức tiết kiệm hết sức quan trọng, giống như trong “Đạo đức kinh” Lão Tử đã nói, ta có 3 bảo bối, cần phải giữ gìn, 1 là từ, 2 là kiệm, 3 là không dám đứng trên thiên hạ, nhất là bây giờ chú trọng môi trường, tiết kiệm là quý trọng phước báo của mình, cũng là thương yêu môi trường.

10. Lễ nhượng:

NHỮNG TỐ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TÍNH KHÔNG

Thánh nhân dạy chúng ta nhẫn nhường, khiêm nhường, lễ nhường, một mực nhường tới cùng, không có cạnh tranh, nhường là tánh đức, mọi người đều nhường, thế giới này sẽ không có xung đột. Tóm lại là, nếu như có thể có đầy đủ 10 tố chất trên, học tập được ưu điểm của 2 nhà giáo dục vĩ đại là Thích Ca Mâu Ni Phật và Khổng Lão Phu Tử, thì có thể coi là người thầy văn hóa truyền thống đạt yêu cầu, người thầy như vậy có thể thật sự truyền thừa văn hóa truyền thống của cổ thánh tiên hiền, đồng thời phát huy rộng rãi, dùng văn hóa truyền thống ưu tú để tạo phước cho quần chúng, tạo phước cho xã hội, tạo phước cho thế giới.

Bổ sung, ở đây nói rõ 1 việc, đạo này có người viết bài, phê bình “Đệ tử quy”, cho rằng đây là người đời Thanh biên tập, lịch sử rất ngắn, hơn nữa chỉ thích hợp dùng cho người tầng lớp thấp trong xã hội học tập, không thuộc về kinh điển truyền thống. Đây là chưa thật sự tìm hiểu về nội dung của “Đệ tử quy”, mới nói ra những lời như vậy, “Đệ tử quy” có thể nói là quyển đại tập kinh điển trẻ thơ, nội dung của nó xuất phát từ “Lễ kí” và sách trẻ thơ cổ đại, có thể nói đã lưu truyền sâu xa, chứ không phải sáng tác của bản thân người đời Thanh.

Tông chỉ của nó, là phải thực hành những điều “Luận ngữ” nói như đệ tử nhập tắc hiếu, xuất tắc lễ, cần nhi tín, phiếm ái chúng nhi thân nhân, hành hữu dư lực, tắc dĩ học văn. Ở đây bao gồm tinh thần và thực tiễn quan trọng của hiếu lễ, trung tín, thành kính, nhân ái, thân hiền, học văn, là kinh

NHỮNG TỔ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ HÒA THƯỢNG TỊNH KHÔNG

điển cơ sở cực quan trọng của việc dạy học văn hóa truyền thống. Ý theo “Đệ tử quy” mà thực hành, sẽ có được phẩm hạnh thuần hậu, phẩm hạnh thuần hậu chính là mục tiêu sau cùng của bác học, thâm vấn, thận tư, minh biện, thật sự có thể sanh ra lợi ích và sức mạnh.

Thật sự thực hành “Đệ tử quy” sẽ có đầy đủ đức hạnh căn bản người thầy văn hóa truyền thống nên có, có thể làm tấm gương tốt về đức hạnh cho mọi người, bởi vì thân giáo trọng hơn ngôn giáo, gọi là thân chánh, không bảo cũng làm; thân không chánh, có bảo cũng không theo. Đã có rất nhiều người, nhờ thực hành “Đệ tử quy” mà cải tà quy chánh, bỏ ác hướng thiện, đoạn chánh tâm niệm, có được cuộc đời hạnh phúc mỹ mãn.

Cho nên hy vọng mọi người, kiên định lòng tin đối với “Đệ tử quy”, đừng bị dao động bởi sự phê bình cá nhân.

Trên đây là 1 chút thiện kiến của tôi về những tổ chất của người thầy văn hóa truyền thống, cung cấp cho mọi người tham khảo, hy vọng sự hoằng dương văn hóa truyền thống, sẽ ngày càng thuận lợi, hy vọng mọi người đồng tâm hiệp lực, vì vãng thánh kế thừa tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình.

Sau cùng chúc phúc các vị ngồi đây 6 thời cát tường, quang thọ vô lượng! Chúc phục văn hóa truyền thống, chấn hưng thịnh vượng, vĩnh thế hoằng dương!

NHỮNG TỐ CHẤT NGƯỜI THẦY VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG NÊN CÓ
HÒA THƯỢNG TỊNH KHÔNG

Chúc phúc tổ quốc quốc vận hưng thịnh, quốc thái dân an!

Chúc phúc thế giới an định hòa bình, thịnh thế đại đồng!

Cảm ơn mọi người!